

Prologas

Per savo vienuolikąjį gimtadienį Darija Kato tapo didvyre.

Po vakarykštės audros *Pakrantės trobelę* gaubė visiška tylą ir ramybę. Darija, kaip visada, nubudo labai anksti, kai dangus už miegamojo lango buvo ką tik pradėjęs brėkšti. Mergaitė pravėrė langą virš komodos, norėdama įsileisti į kambarį šviežio oro gaisvos. Vandenynas alsavo ramiai ir ritmingai, visai ne taip pašėlusiai audringai kaip vakar, ir ji traukė į plaučius druska ir jūržolėmis pakvopusį orą. Šįryt saulėtekis bus įspūdingas.

Mergaitė greitai išsinėrė iš pižamos, užsitempė šortukus ir trumpus marškinėlius, tada tyliai pravėrė miegamojo duris ir išėjo į koridorių. Pirštų galais nutipeno pro sesers Chlojos kambarį, paskui pro pusseserės Elinos. Šios mama miega apačioje, pirmame aukšte, o Darijos tėvai – viršuje, trečiame. Tėtis jau greitai kelsis, nes jam reikia į ankstyvąsias mišias, bet mama, teta Džouzė, Elina ir Chloja išsibudins tik dar po geros valandos. Jos nesupranta, kaip nuostabu ankstyvą rytmetį paplūdimyje, bet tiek to. Mergaitė dievino vienatvę, kai niekieno netrukdoma gali kas rytą grožėtis smėlio ir jūros spalvų bei formų kaita. Šįryt viskas bus kitaip, ir ne tik todėl, kad naktį praūžė audra, bet kad šian-

dien – jos gimtadienis. Vienuoliktas. Skaičius gana nereikšmingas, paaugle galės vadintis tik po poros metų, bet vis tiek geriau nei būti dešimties.

Darija basomis tyliai nušlepsėjo į apačią, stengdamasi nepastatyti kojos ant tų laiptelių, kurie girgžda. Ar kas nors prisimins jos šiemetinį gimtadienį? Aišku, jis tikrai nebus toks kaip pernykštis, kai mama surengė šventę jai ir visiems gatvės vaikams. Ne, šiemet tikriausiai viskas bus kitaip, nes ir jos mama jau kitokia. Per pastaruosius metus ji smarkiai pasikeitė, o pirmoji prasto oro savaitė šią vasarą Šiaurės Karolinos Kil Devil Hilso miestelyje irgi nė trupučio jai nuotaikos nepakėlė. Darijos mama rytais pabudavo vėlai, o atsikėlusį kiaurų dieną slampinėdavo po vasarnamį be tikslo. Ji vos beprisiminė savo dukrų vardus, o ką jau kalbėti apie gimtadienius. Chlojai, žinoma, irgi bus nė motais. Šią vasarą jai sukako septyniolika, mūsų šeimoje ji gudriausia, koledže užbaigė pirmą kursą ir jai rūpi tik bernai ir kokios spalvos laku nusilakuoti kojų nagus. Kaip tik tada, Chlojos galva, mama ir pradėjo keistis. „Aš tolstu nuo savo mergaičių“, – nugirdo vakar Darija skundžiantis mamą jos tetai.

Žinoma, gatvės vaikai labai norėtų ateiti į jos vienuoliktojo gimtadienio šventę, nes dabar jie jau visi paaugliai. Visi, išskyrus ją! Gerai, kad jai patinka būti vienai su savimi, pamanė mergaitė, pravėrė vasarnamio duris ir žengė į platų, erdvų įstiklintą prieangį. Nes šią vasarą kaip tik taip ir bus.

Iš savo prieangio kitapus akligatviu užsibaigiančios gatvės Darija galėjo matyti *Polės ir Rorio* – Rorio Teiloro – *namelį*. Net ir Roris, iki šiol buvęs geriausias jos vasaros atostogų draugas, jau sulaukė keturiolikos ir į ją nebekreipė dėmesio. Sakytum, jau pamiršo, kaip anksčiau ištisomis valandomis abu žvejojė, gaudė krabus ar rungėsi, kas toliau nuplauks sąsiauriu.

Polės ir Rorio namelyje šviesų dar nematyti. Darija pažvelgė į langą antrame aukšte, kur turėjo būti Rorio kambarys, ir jai skaudžiai nudiegė širdį.

– Na ir miegok sau, – burbtelėjo po nosim ir tyliai pravėrė verandos duris. Nulipusi laipteliais žengė ant vėsaus smėlio. Pa-traukė prie vandens, kur horizonte tyliai švintantis dangus jau da-binosi švelniai oranžinio saulėtekio gaisais.

Visi šeši akligatvyje pūpsantys namukai buvo suręsti ant stat-ramsčių, kaip ir dauguma pakrantės statinių Auter Bankse. Katų trobelė, suręsta Darijos tėvo tais pačiais metais, kai ji gimė, antra nuo vandens, todėl mergaitė labai greitai priėjo žemą, žole apau-gusią kopą prie pat paplūdimio. Žvilgtelėjo į Sindės Tramp namelį, jis vienintelis visoje gatvėje buvo arčiausiai vandens, ir pasitikrino, ar audra nenunešė jo į vandenyną. Bet jis atlaikė audrą kuo pui-kiausiai. Darija pavydėjo Sindei ir jos broliui, kad jie gyvena prie pat vandens, tačiau tėtis vis kartojo, kad pakrantės smėlio juosta Kil Devil Hilse kasmet vis siaurėja ir vieną dieną Sindės namelį gali nuplauti jūra. Bet vis tiek labai smagu rytą atsibudus pažvelgti pro langą ir matyti apačioje vandenį.

Paplūdimys tiesiog nuostabus! Praūžusi liūtis švariai nuprausė smėlį, nuslūgęs potvynio vanduo paliko gilią plačią suneštų kriau-klelių juostą, laukiančią, kada Darija ims jas žarstyti. Horizonte virš vandens jau matėsi siaurutis varinis patekančios saulės lankas. Bangų beveik nematyti ir taip ramu, veikiau kaip užutėkyje, o ne vandenynė. O vakar bangos šėlo ir putojo lyg padūkusios. Darija prisėdo ant kopos ir stebėjo greitai besimainančiu dangumi ko-piančią saulę. Basomis pėdomis įsirausė į vėsų ir drėgną smėlį.

Pakrantės juosta buvo nuberta didelių rudų pūsmėnulio for-mos kardauodegių krabų. Brėkštančio ryto šviesoje vaizdas gan baugus. Šie padarai atrodo lyg iš kitos planetos. Darija dar niekada neregėjo tokios daugybės šitų gyvių vienoje vietoje, bet jie ją do-

mino neilgai, nes mintys vėl nuklydo į socialinę dilemą, kurią jai reikės spręsti šią vasarą. Nors Katų šeima vieši vasarnamyje prie jūros dar tik nepilną savaitę, Darija jau dabar galėjo numanyti, kad likusi vasaros dalis bus ne iš maloniausių. Perkratė mintyse savo gatvės vaikus, tikėdamasi gerokai apsirinkanti dėl jų amžiaus. Chlojai septyniolika, o Elinai, kuri viešės pas juos bene visą vasarą, jau penkiolika. Sindei Tramp – šešiolika, jos broliui Todui – trylika. Dar yra septyniolikmečiai dvyniai – Džila ir Brajanas Flečerai. Jie gyvena šalia *Polės ir Rorio namelio*. Jų kaimynė – tylioji Linda, jai keturiolika ir ji visą laiką įbedusi nosį į knygą. Darijos kaimynai – pagyvenusi sutuoktinių pora, pavarde Vileriai, trys jų vaikai jau suaugę ir susituokę. Pernai Darija kartais pažaisdavo su Rorio seserimi Pole. Jai penkiolika, bet ji protiškai atsilikusi, tad žaisti su ja tas pats, kas su mažu vaiku. Bet net ir Polė šiemet gerokai apilenkė Dariją – ne tik turint omeny pomėgius, bet ir fizinę išvaizdą. Apie jos krūtis Elina su Sinde kalba su didžiausiu pavydu.

Saulei pakibus virš horizonto Darija leidosi ieškoti kriauklelių. Jos šortai su giliomis kišenėmis, kad galėtų susikrauti rastus lobius. Tie radiniai, aišku, erzins mamą, nes ji jau dabar nepatenkinta, kad dukra kas vasarą kibirais tempia namo visokius „nereikalingus“ mažmožius, bet kol kas dar nieko garsiai nepasakė.

Žengiant per jūros išmestų kriauklelių juostą vėsus smėlis maloniai gaivino kojas. Darija atėjo dar tik iki Trampų namelio, kai staiga priekyje, pačiam kriauklelių juostos vidury, pamatė neregėtai didelį kardauodegio krabo kiautą. Jis atrodė keistai, šiek tiek kilstelėtas nuo žemės, sakytum dar su krabu viduje. Smalsumo genama ištiesė koją ir smėlėtu pirštu atvertė kiautą – iš nuostabos net sumirksėjo. Kruvinas kūdikis! Nė nepajuto, kaip ėmė spiegti, paskui leidosi bėgti per smėlį, garsiai klykdama ir mostaugodama rankomis. Kaip gaila, kad paplūdimyje ji viena. Nieko daugiau nėra.

Prabėgusi pro kelis namelius, staiga sustojo kaip įbesta. Ar ten tikrai kūdikis? O gal tik lėlė? Pažiūrėjo per petį. Ne, ten tikrai tikras žmogaus vaikas. Gerai pagalvojusi prisiminė mačiusi vos pastebimai krustelint mažulytę krauju pasrūvusią vaikelio kojytę. Betgi negali taip būti. Tikrai. Darija stovėjo ant smėlio lyg sustingusi ir žiūrėjo į kiautą. Gerai, gal ten tikrai kūdikis, betgi jis negali būti gyvas. Mergaitė lėtai sugrįžo prie apversto kiauto. Vandeny- nas buvo toks ramus, kad ji net girdėjo tvinkint savo pačios pulsą. Priėjusi kiautą nenoriai pažvelgė žemyn.

Ten *tikrai* kūdikis, nuogas vaikelis, ir ne tik visas kruvinas – šalia jo guli kažkoks mėsingas kruvinas kauburys. Kūdikis *tikrai* gyvas. Negalėjai apsirikti matydamas, kaip jis suka galvytę jūros pusėn, kaip iš jo mažos tarsi lėlės burnytės sklinda silpnas verkš- lenantis garsas.

Žiaukčiodama Darija nusivilko marškinėlius ir atsiklaupė ant smėlio. Atsargiai apgaubė jais mažylį ir greitai vėl nuo jo pasibai- sėjusi atšlijo. Tas kruvinas mėsingas kauburys buvo sujungtas su kūdikiu! Niekaip jo čia nepaliksi. Grieždama dantimis Darija vis- ką apgobė marškinėliais ir suėmė kūdikį, tą kauburį ir dar gerą pustuzinį kriauklyčių, paskui atsistojo, suspaudė nešulį glėbyje. Sparčiu žingsniu patraukė paplūdimiu link Pakrantės trobelės. Stabtelėjo tik kartą, nes supykino, bet, pajutusi ant rankų spurdant gyvą žmogeliuką, vėl suskubo eiti.

Įžengusi į namus, paguldė nešulį virtuvėje ant stalo. Marškinė- liai jau buvo persisunkę krauju, lipdama laiptais į trečią aukštą, į tėvų miegamąjį, ant savo plikos krūtinės irgi pamatė kraujo.

– Mama! – Kumščiu pabeldė į duris. – Tėti!

Kambaryje pasigirdo sunkūs tėvo žingsniai ir po akimirkos jis atidarė duris. Tėtis jau rišosi kaklaraišti, ruošėsi į bažnyčią, jo pa- prastai visada susivėlę plaukai jau buvo tvarkingai sušukuoti. Už jo Darija matė plačioje dvigulėje lovoje miegančią mamą.

– Šššš, – tėtis priglaudė pirštą prie lūpų. – Kas atsitiko? – Išvydęs ant krūtinės kraują, išvertė akis ir skubiai išėjęs į koridorių stvėrė ją už peties. – Kas nutiko? – paklausė. – Užsigavai?

– Aš paplūdimoje radau vaiką! – suriko Darija. – Jis dar gyvas, bet visas...

– Ką sakai? – Mama atsisėdo lovoje, rudi plaukai styrojo piestu vienoje pusėje. Mama akimirksniu išsibudino.

– Aš prie vandens radau kūdikį, – pasakė Darija ir prasmukusi pro tėvą nuėjo prie lovos. Patraukė mamą už rankos. – Padėjau jį virtuvėje ant stalo. Bijau, kad jis gali numirti. Labai mažas ir visas kruvinas.

Mama taip mikliai šoko iš lovos, kad Darija jau kelis mėnesius nebuvo mačiusi jos taip greitai sukantis. Užsimetė chalata, įsispyrė į šlepetes ir, aplenkusi Dariją su tėvu, nulėkė laiptais į apačią.

Virtuvėje kūdikį rado taip, kaip Darija ir buvo palikusi. Ryšulėlis nejudėjo, ir mergaitė išsigando, kad vaikelis jau gali būti nebegyvas. Išvydusi kraują, mama nesutriko nė akimirkai, o Darija susižavėjusi ir didžiudamasi žiūrėjo, kaip ji išvynioja kūdikį iš kruvinų marškinėlių.

– Viešpatie Aukščiausiasis! – sušuko Darijos tėtis ir žingtelėjo atgal. Tačiau mama nė kiek nepabūgo. Įgudusiomis kadaise buvusios medicinos sesers rankomis puolė virtuvėje ieškoti reikalingų daiktų. Užkaitė puodą vandens, tada suvilgė virtuvinį rankšluostį ir ėmė juo prausti kūdikį.

Regėdama, kaip mama puikiai sukasi iš keblios padėties, Darija pasislinko arčiau.

– Kodėl vaikelis toks kruvinas? – paklausė.

– Nes jis ką tik gimė, – atsakė mama. – Čia mergaitė.

Darija pažvelgė atidžiau ir pamatė, kad naujagimis – tikrai mergaitė.

– Kur tu ją radai? – paklausė mama.

– Po kardauodegio krabo kiautu, – atsakė Darija.

– Vajetau, po kardauodegio krabo kiautu! – sušuko mama.

– Ji gulėjo ant krantan išmestų jūros kriauklyčių, – patikslino Darija. – Manai, vakarykštė audra ją irgi išmetė į krantą?

Mama papurtė galvą.

– Ne, – tarė. – Ji būtų švari, nuplauta ir veikiausiai jau nebegyva. – Mamos lūpa virpėjo, nosies šnervės iš pykčio išsiplėtė. – Ne, ją ten kažkas paliko.

– Skambinu policijai, – tarė Darijos tėtis ir nuėjo į svetainę prie telefono. Jo veidas buvo pilkas kaip žemė. Tarpduryje jis apsilenkė su tetule Džouze.

– Kas čia vyksta? – paklausė ši. – Dievulėliau! – Išvydusi ant stalo kūdikį, ranka užsidengė burną.

– Radau ją paplūdimyje, – paaiškino Darija.

– Paliktą vieną? – stebėjosi Džouzė. – Kur paplūdimyje?

– Priešais Sindės Tramp namelį, – atsakė Darija. Pamatė, kaip mama su teta susižvalgė. Žmonės visada susižvalgo kalbėdami apie Sindę Tramp, bet Darija nenumanė kodėl.

– Jis dar su placenta, – pasilenkusi arčiau tarė tetulė Džouzė, ir Darija sumojo, kad ji turi omeny tą kruviną mėsingą kauburį šalia kūdikio.

– Matau. – Darijos mama, skalaudama po čiaupu rankšluostėlių, palingavo galvą. – Sunku patikėti, ar ne?

Darija prisiminė viršuje miegančias Chloją ir Eliną. Būtų gaila, jei jos visa tai pramiegotų. Patraukė prie virtuvės durų.

– Kur tu? – paklausė mama.

– Pažadinsiu Chloją su Elina, – atsakė Darija.

– Dar nėra aštuonių, – tarė mama. – Nežadink.

– Paaugliai miega kaip užmušti, – pridūrė tetulė Džouzė.

Chloja su Elina turbūt labai ant jos supykty, jei nepažadintų, bet Darija nusprendė paklausyti mamos. Priėjo prie stalo visai arti

ir žiūrėjo, kaip mama įmerkia į verdantį vandenį žirkles ir palaiko, o tada nukerpa virkštelę prie kūdikio bambutės. Pagaliau vaikelis išlaisvintas iš tos baisios bjaurios kraujingos masės. Tetulė Džouzė atnešė iš vonios apačioje švarų rankšluostį, ir Darijos mama suvyniojo į jį nupraustą kūdikį, priglaudė prie krūtinės. Sūpuodama ant rankų tyliai tarė:

– Vargšiukė mergytė. Pamestinukė.

Darijai toptelėjo galvon, kad jau labai seniai nematė tokių gyvybe trykštančių mamos akių.

Po kelių minučių atskubėjo policija ir gelbėtojų komanda. Vienam jos narių, jaunam ilgaplaukiam vyrukui, teko kone išplėsti naujagimę iš Darijos mamos rankų. Tik su chalatu ir šlepetėmis ji nusekė paskui kūdikį iki greitosios pagalbos automobilio. Stovėjo nenuleisdama akių nuo nuvažiuojančios greitosios, paskui dar palūkuriavo kelias minutes, kol automobilis išvažiavo iš jų gatvelės ir įsuko į pakrantės kelią.

O tada jau pasipylė policininkų klausimai, daugiausia skirti Darijai. Susėdę įstiklintoje verandoje be paliovos ir iki menkiausią smulkmenų tiek klausinėjo, kaip rado vaikelį, kol ji galiausiai pasijuto tarsi prasikaltusi, tarsi būtų padariusi kažką negero ir dabar ją tuoj įkiš už grotų. Pakamantinėję mergaitę gerą pusvalandį, liepė eiti į vidų, o tada dar ilgokai kalbėjosi su jos tėvais ir tetule Džouzė. Darija įsitaisė svetainėje ant pintos kėdės prie lango, atsi-veriančio į verandą, kad galėtų pasiklaudyti, ką kalbės suaugusieji.

– Ar galite pasakyti, kokios paauglės gyvena šioje gatvelėje? – paklausė pareigūnas.

Lenkdama pirštus tetulė Džouzė pradėjo vardinti.

– Namelyje prie vandens, – kalbėjo ji, – gyvena tokia mitri mergaitė. Sindė Tramp. Girdėjau vaikus ją vadinant Sinde Pasi-leidėle, nes ji laisvo elgesio, jeigu suprantate, ką turiu galvoje.

– Džouzė, nereikia šitaip, – subarė ją Darijos mama.

– Bet aš vakar ją mačiau ir ji visai neatrodė nėščia, – prabilo Darijos tėtis.

Darija atsirėmė smilkiniu į kėdės atkaltės kraštą, kad geriau girdėtų kvapą gniaužiantį pokalbį.

– Aš irgi ją mačiau, – atitarė jam tetulė Džouzė. – Buvo apsilvikiusi plačius baltus marškinius, panašius į vyriškus. Po tokiomis patį velnią galėtum paslėpti.

Darija įsivaizdavo, kaip tėtis nusiminęs trūkteli pečiais. Tetulė Džouzė buvo ištekėjusi už jo brolio, bet šis prieš penkerius metus pasimirė, ir dabar ji nuolat pjaunasi su Darijos tėčiu.

Kiek patylėjusi tetulė Džouzė porino toliau:

– Dar yra tokia mergaitė, vardu Linda. Ji..

– Jai dar tik keturiolika, – nutraukė ją Darijos mama. – Be to, ji labai drovi. Net su berniukais nesikalba, ką jau čia apie... – nebaigusi minties ji nutilo.

– Mums vis tiek reikia surinkti informaciją apie visas šios gatvės mergaites, – tarė kitas policininkas. – Nesvarbu, kokia jūsų nuomonė, ar galėtų kuri nors būti šio vaiko mama, ar ne. O kaip jūsų namelyje? Ar, be supermergaitės, yra dar ir kitų? Be Darijos?

Supermergaitė? Patenkinta savimi Darija šyptelėjo.

– Yra, – atsakė Darijos tėtis, – bet jos doros katalikės.

– Mano dukrai Elinai tik penkiolika, – įsiterpė tetulė Džouzė. – Dedu galvą, ji tikrai nebuvo nėščia.

– Taip pat ir mūsų dukra Chloja. – Darijos tėtis įsižeidė, kad jo dukra gali būti laikoma įtariamąja. – Ji lanko katalikiškąją universitetą. Įstojo būdama šešiolikos, todėl galite numanyti, kad jos visas laikas yra skiriamas knygoms.

Na, dėl to Darija dar pasiginčytų. Chloja tokia gabi, kad ir nesimokydama gali gauti puikius pažymius.

– Kas dar? – paklausė kitas policininkas.

– Iš mūsų? – pasitikslino tetulė Džouzė. – Iš mūsų viskas, bet mūsų gatvėje yra dar keletas mergaičių. Kitapus gatvės gyvena tokia Polė.

– Ak, dėl Dievo meilės, Džouze, – neištvėrė Darijos mama. – Ji protiškai atsilikusi. Negi iš tiesų manai, kad...

– Gerai, gerai. Tegu kalba, – paragino policininkas. – Kas dar? – Jiedu su tetule Džouze tauškėjo kaip seni geri bičiuliai.

– Mano galva, dar galėtų būti Džila, – spėliojo tetulė Džouzė.

– Flečerių dukra, – nepatenkinta paaiškino Darijos mama. Šiaip ar taip, visos jų gatvės mergaitės bus įtrauktos į tą įtariamųjų sąrašą.

Darija pamatė iš antro aukšto nulipančią Chloją ir, priglaudusi pirštą prie lūpų, paprašė tyliau. Atėjusi į svetainę, Chloja susiraukė. Basomis priėjo prie sesers.

– Kas čia vyksta? – paklausė, bandydama pažvelgti pro svetainės langą į verandą.

– Nesirodyk. – Darija sugriebė seserį už vešlių juodų plaukų ir truktelėjo žemyn.

– Oi, skauda, – suvaitojo Chloja ir išsilaisvino iš Darijos gniaužtų. – Kodėl čia policija?

– Aš radau prie jūros kūdikį, – atsakė jai Darija.

– *Ką* radai?

– Šššš, – nutildė ją Darija, bet, nespėjus mergaitėms ko nors ištarti, į svetainę įėjo tėtis.

– Gerai, kad atsikėlei, Chloja, – tarė jis. Dabar jis vėl buvo susivėlęs. Jo plaukai būna tvarkingai sušukuoti tik kelias minutes. – Jau ruošiausi eiti tavęs atsivesti. Tu su Elina turite atsakyti į keletą policijos klausimų.

– *Kodėl?* – nustebo Chloja. Blyškioje ryto šviesoje jos veidas buvo it vaškinis, ir Darijai toptelėjo, kad ji bijo kalbėtis su policija.

– Nebijok, – padaršino Darija. – Aš gan ilgai su jais kalbėjau. Jie visai malonūs. – *Na, bet aš juk supermergaitė.*

– Pakviesk Eliną, – paprašė tėtis, ir Chloja nepatenkinta pavartė akis, bet apsisuko ir nubėgo laiptais į viršų. Tokios atžarios Darija dar nebuvo jos mačiusi. Chloja visus metus nebuvo namie, mokėsi universitete ir prie šeimos pajūrio trobelėje prisijungė tik prieš kelias dienas. Darijai buvo sunku prisitaikyti prie taip pasikeitusios sesers. Chloja visada buvo tėvelių džiaugsmas ir pasididžiavimas, nes mokėsi tik geriausiaisiais A pažymiais ir pakluso visoms elgesio taisyklėms. Bet šiandien staiga ėmė elgtis taip, lyg jai tėvai nebebūtų reikalingi.

– O tu, – tėtis atsisuko į Dariją, ir ji suprato, kad buvo užklupta pasiklausanti. – Tu jau irgi gali drožti į viršų. Turbūt pavargai. Rytas tau buvo ilgas ir sunkus.

Darija visai nenorėjo eiti į viršų. Jai magėjo išgirsti, ką policija kalbės su Chloja ir Elina. Jai jau vienuolika ir ji turi teisę tai girdėti, bet šiandien, regis, visi apie tai pamiršo. Jeigu ne ji, tai šryt šios sumaištis ir nebūtų. Tačiau tėtis taip griežtai pažiūrėjo į ją, kad mergaitė iškart suprato – verčiau nesiginčyti.

Ant laiptų susitiko su Elina ir Chloja. Elina irgi buvo išblyškusi kaip Chloja. Apsilenkė tylomis, nieko viena kitai nepasakiusios. Bet jau prie pat antro aukšto laiptų aikštelės išgirdo Chloją šūktelint:

– Ei, Darija! Su gimtadieniu, sesut!

Užlipusi į viršų Darija atsisėdo ant viršutinio laiptelio, kad galėtų girdėti, kas bus kalbama apačioje. Balsus girdėjo, bet nelabai suprato, kas sakoma, todėl veikia užsisvajėjo. Galvojo apie tai, ką papasakojo policijai, tarsi kino juostelę suko ir suko atgal, gaivindama prisiminimus. Jeigu policijai pameluosi, tave suims? O ar galėtų suimti vienuolikmetę? Na, ji nieko *nemelavo*, tikino save. Tiesiog nepaminėjo vienos smulkmenos – vienos mažulytės, galbūt visai nereikšmingos šios istorijos detalės: rytą paplūdimyje ji rado ne vien tik kūdikį.